

[Ole Bjørn Kraft.]

rigsminister, som jo har ansvaret for opbygningen af civilforsvaret, og håbede igennem mine udtalelser at kunne påkalde hans interesse for at få nogle af de vanskeligheder løst, som civilforsvaret er stillet overfor, både med hensyn til udnævnelse af personel, med hensyn til fremskaffelse af det fornødne materiel og de fornødne kaserner til uddannelse af mandskabet. Jeg tror, det ville have glædet det høje ting, hvis indenrigsministeren var kommet tilstede under forhandlingerne i dag, når en sag, der angår hans område, er blevet fremdraget i debatten, og havde fremsat nogle udtalelser derom. Jeg er egentlig lidt forbavset over, at den højtærede indenrigsminister ikke har fundet anledning hertil.

Jeg bliver nødt til at gøre den bemærkning til det ærede medlem hr. Aksel Larsen — for at det ikke senere skal blive misbrugt —, at han citerede mig, for at sige det mildt, ganske urigtigt. Jeg har aldrig sagt, at der i folket krævedes en helt ny indstilling overfor Atlantpagten; det, jeg talte om, var, at der i folket måtte komme en anden indstilling overfor Danmarks forsvar — hvilket er noget ganske andet. Den følelse af magtesløshed og håbløshed, som gennem en så lang periode i virkeligheden har præget det danske folks indstilling overfor forsvaret, savner nu sit grundlag. Men de forvarsopgaver, vi er stillet overfor, kan ikke løses i en ånd af pessimisme, depression og givenop på forhånd; de kan kun løses ud fra en ånd og en indstilling, som giver sig udslag i en samling omkring opgaven, en tro på, at den kan løses, og en tillid til ens egne kræfter. Det var det, jeg sagde, og det var altså noget ganske andet end det, det ærede medlem mente jeg havde sagt.

Jeg vil også gerne gøre et par bemærkninger i anledning af de synspunkter, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har fremsat. Der er jo allerede tilstrækkeligt givet udtryk for, at det er den almindelige opfattelse, at hans bedømmelse af den måde, hvorpå 5 mands udvalget og forsvarskommissionen har arbejdet, ikke er i overensstemmelse med virkeligheden og derfor uretfærdig. Men jeg vil gerne bekræfte, hvad der allerede er blevet sagt, både af den højtærede minister og fra anden side: at netop spørgsmålet om enhedskommandoen har været genstand for meget indgående og meget langvarige drøftelser, hvor alle synspunkter er blevet gennemdebatteret, og hvor såvel chefen for hæren som chefen for søværnet meget indgående, både skriftligt og mundtligt — under-

tiden også andre fremtrædende medlemmer indenfor de to værn — har haft lejlighed til at gøre deres synspunkter gældende. Derfor burde det ærede medlem utvivlsomt, inden han fældede en så hård og overlegen dom, have vist både tinget og de medlemmer, han her har angrebet, det menneskelige hensyn at undersøge, hvordan forholdene i virkeligheden lå. Men enhver har jo sin egen opfattelse af, hvad takh byder, og det kan formentlig ikke ændres.

Må jeg have lov til at gøre nogle rent saglige bemærkninger om dette spørgsmål. Jeg vil gerne give udtryk for, hvad der har ført mig til beslutningen om at give tilslutning til tanken om en enhedsledelse med oprettelse af en forsvarschef allerede i fredstid.

For mig er der to ting, som hører meget nøje sammen, der har været afgørende ved bedømmelsen af, hvordan vi skulle tilrettelægge denne sag. Det første er, at hovedopgaven efter min mening er at skabe en forsvarsordning, hvorved landet bliver virkelig krigsforberedt, således at man ikke først skal til at tænke på, hvad man skal foretage sig, eller gennemføre i hurt og hast en række omfattende foranstaltninger, for at landet overhovedet kan blive i stand til at føre en krig. Derfor må målet, således som vor situation er, med de udsigter, der er, og med de erfaringer, vi har gjort gennem vor historie, være, at værnene bliver i stand til uden vaklen og tøven at træde i funktion i samme øjeblik, som alarmklokker ringer. For at dette mål kan blive nået, og for at vi kan være så forberedt, som det nu er muligt for en lille stat med vore ressourcer, vil det efter Danmarks beliggenhed, efter vort områdes karakter, efter karakteren af det angreb, vi må regne med at kunne blive udsat for, være nødvendigt, at der finder et samarbejde sted mellem værnene — hvad det iøvrigt ofte i fortiden har knebet med, efter befrielsen heldigvis i meget meget mindre grad end før. Men det er ikke nok at have et samarbejde mellem hæren, flåden og flyvevåbnet, således som ansvarsbevidste og pligtopfyldende ledere vil tilvejebringe det — nej, vort mål må være, at værnene kommer til at virke som en helhed, således at de forskellige værn gnidningsløst arbejder som led i den hele maskine, således at der altså ikke er tale om, at een hærmaskine sættes i funktion og een flådemaskine sættes i funktion, og at een flyvevåbenmaskine sættes i funktion, men at det ganske forsvar er en enhed, hvor de forskellige led virker øjeblikkeligt og virker sammen. Nu kan man måske sige, at det er en utopi, og at så langt kan man ikke komme,